

SOLEMNITAT DE SANT JOSEP
Homilia del P. Abat Josep M. Soler
19 de març de 2019
2S 7,4-5.12-14.16; Ps 88; Rm 4, 13.16-18.22; Mt 1, 16.18-21.24

Estimats germans i germanes: Josep, el fuster de Natzaret, a la sinagoga, devia haver sentit diverses vegades la lectura del fragment del segon llibre de Samuel que hem escoltat. I devia haver pregat el salm 88 que hem cantat. Lectura i salm fan referència a la promesa que Déu va fer a David segons la qual el seu tron reial es mantindria per sempre, amb un descendent bo i recte que complauria Déu en tot i que viuria com a bon fill de Déu, que seria el Messies.

I, en canvi, Josep no veia cap tron, ni cap rei messies. Ell mateix era descendent de David, segons que ens diu l'evangeli (cf. Mt 1, 16.20), però la reialesa s'havia estroncat unes quantes generacions abans amb la deportació a Babilònia. On eren, ara, *els favors* que Déu havia *jurat a David*? És que Déu no era fidel a la promesa de mantenir *per tots els segles el tron* de David?

Però, com tot bon israelita, pregava per la vinguda del Messies i la desitjava ardentment; vivia amb una espera plena d'esperança. Josep creia fermament que l'amor de Déu no s'estronca mai i que les seves promeses duren per sempre, i, per això, que al seu moment el Messies vindria. Mentre, vivia la seva donació a Déu plena de fe.

En el pla de Déu, ara arribava l'hora que el Messies baixaria del cel, i que el si de la Verge Maria donaria naixença al Salvador. I Josep era l'escollit per fer realitat tant la profecia de Natan, que hem escoltat a la primera lectura, com la promesa a què feia referència el salm. Per a ell era una cosa del tot inesperada i, a més, li capgirava els seus plans, tal com acabem d'escoltar a l'evangeli: *Josep, fill de David, no tinguis por de prendre a casa teva Maria com esposa. És cert que ella ha concebut per obra de l'Esperit Sant; ha de tenir un fill i li has de posar el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.* Josep, home de Déu com era, *va complir* el que li havia estat *manat*. Davant d'això, l'evangelista sant Mateu diu amb tota simplicitat davant la grandesa del fet: *d'aquesta manera vingué al món el Messies*. Per aquesta vinguda era necessària la cooperació generosa i diligent de Josep, a més de la de la seva promesa, Maria. En rebre l'encàrrec diví de posar nom al nen que naixeria, se li demanava que actués com a pare, perquè corresponia al pare de fer-ho. Josep, doncs, serà el pare legal de Jesús, i a través d'ell el Fill de Déu fet home entrarà en la descendència de David. Josep creu i obeeix sense saber fins on el portarà aquesta obediència. Ell confia que Déu també es mostrarà fidel i salvador en el futur de la seva vida.

La profecia de Natan troba, doncs, el seu acompliment. Un acompliment inesperat i amb una dimensió nova i profunda. Les paraules del salm *t'he creat per sempre una dinastia, mantindrà per tots els segles el teu tron* tenen una concreció tota especial. A través de Josep, Jesús rep una reialesa humil, desprovista de tot poder, però una reialesa de justícia, d'amor i de pau, de perdó, de santedat i de gràcia (cf. Prefaci de Crist Rei). Una reialesa que allibera del que oprimeix les persones, que dóna la victòria definitiva sobre el pecat, el mal i la mort. I és una reialesa eterna. En Jesús es fa realitat, també, d'una manera intensa aquelles altres paraules del salm: *ell em dirà: "sou el meu pare"*. En la descendència de David això feia referència a la filiació espiritual que el reis de Judà tenien en relació amb Déu; en canvi, en el cas de Jesús són una realitat amb tota la plenitud. Jesús pot dir amb tota propietat *Abba, Pare* a Déu perquè n'és el Fill etern.

Així com Déu no es va desentendre de la seva fidelitat a la promesa feta a David, tal com veiem en el naixement de Jesús, el Messies, tampoc no es desentén del seu amor al llarg de les generacions. Continua amb sol·licitud portant la història. La història de la humanitat i la història de cadascun de nosaltres. Això ens infon coratge i ens fa viure amb esperança. Sant Josep va ser testimoni d'uns moments únics de la història humana, en els quals Déu, en la persona del Fill fet home es va involucrar fins al màxim amb la humanitat. I aquest estar involucrat continua als nostres dies, tot i que de vegades no ho sapiguem veure. En el present, amb tots els seus problemes i els seus interrogants, som cridats a viure la fe en la fidelitat salvadora de Déu. I a ser testimonis d'esperança en l'ambient de tristor, de pessimisme i de crisi a diversos nivells que viu la nostra societat; a ser testimonis d'esperança davant el dolor tan present en el món.

La vida de sant Josep, a partir del que en diuen els evangelis, va ser una vida de fe i d'esperança viscudes en l'amor. No li va ser fàcil. Va tenir els seus moments de foscor. Però ell, com Abraham –del qual parlava la segona lectura-, es fià de Déu. I complí la doble missió que li havia estat confiada: insertar Jesús en el llinatge de David i contribuir, amb Maria, la seva esposa, a educar humanament Jesús segons les tradicions d'Israel.

Nosaltres fem camí cap a participar per sempre de la Pasqua de Jesucrist. Ens hi ajuda a fer-lo la vivència quaresmal que ens ofereix l'Església. I, en aquest camí, sant Josep és un model de fidelitat, d'obediència en la fe, de servei. I alhora és un intercessor perquè el Crist es vagi formant en nosaltres (cf. Ga 4, 19), per tal que tinguem els seus mateixos sentiments (cf. Fil 2, 5) i visquem la filiació divina (cf. Ga 4, 6) servint per amor els nostres germans d'humanitat (cf. Ga 5, 13). I així puguem dir a Déu com Jesús i en Jesús: *Abba, Pare*.